

ZBYNĚK SÝKORA: BĚŽÍME MARATON SPRINTEM

Veselý, energický, zkušený. Zbyněk Sýkora právě oslavil čtyřicítku, což mu otevřelo dveře ke kandidatuře do Senátu. Jeho téma je sociální oblast a sport – jde do toho se zkušenostmi, které mu přináší třiaadvacet let na vozíku. Praxe v budějovické politice i úspěšné firmě, kterou začal tvořit kdysi po nocích na koleni. „Mění se témata a mění se i politici. Sám bych před deseti lety rozhodně neměl ve vrcholové politice co říct. Teď už to cítím jinak,“ říká.

TEXT: JAN ŠTIFTER

FOTO: ARCHIV ZBYŇKA SÝKORY

Zbyňku, proč do toho jdete?

Je to logické vyústění mých aktivit. Baví mě něco dělat, mám zkušenosti, chci posouvat nejen sebe, ale i věci kolem.

Měl jste to tak vždycky?

Můj život a náhled na svět změnil úraz před třiaadvaceti lety. Bylo mi sedmnáct, tenkrát jsem si představoval, že budu jednou chodit do práce, mít ženu, z práce

se vracet domů, žít v klidu na vesnici.

Vůbec mě nenapadlo, že život může mít tolik přesahů. Někdy říkám, že ten úraz ze mě udělal lepšího člověka.

Když se dívám na váš životní příběh, je tam vždycky akcent na havárii.

Kdybych neboural, nebyl bych tam, kde jsem. O tom nepochybuji. Neměl jsem takovou touhu a ambice. Dneska třeba

vím, že svůj příběh můžu využívat motivačně. Říkat lidem, že skončit na vozíku je sice blbý, ale rozhodně to není konec. Dokud má člověk v pořádku mozek a ruce, je to pořád docela v pohodě. S vozíkem jsem získal rozhled, začal cestovat, sportovat.

Do té doby jste nesportoval?

Nezajímalo mě to.

Věříte na náhody?

Věci přicházejí do života jako odměna za to, že jste aktivní. Když budete sedět doma u televize, nic vás nepotká. Pro mě byl klíčový pobyt v rehabilitačním ústavu v Kladrubech. Viděl jsem kolem sebe nařachané chlapy, povídal si s nimi a naslouchal jim – tenkrát mi vysvětlili, jak důležité je něco dělat. Líbilo se mi, s jakou jistotou ty věci podnikají, jak jsou sebevědomí. Skutečně mě namotivovali – díky nim jsem se začal hýbat, abych následně dodělal školu a začal podnikat. Dostal jsem se do proudu, našel jsem drajv. Až po čase mi došlo, jakou pro mě udělali službu – a tuhle štafetu chci předávat dál.

Jak se tohle promítá do politiky?

Když vidím, že se něco děje špatně a já mám sílu to změnit, chci do toho jít. Kritizovat umí každý.

Příklady fungují i v rodině.

Máme dvě děti, staršímu synovi je devět let. Přes sport pěstujeme jeho charakter. Cílevědomost, ctíživost, cit pro fair play, radost. Má rád basketbal. Chtěli jsme, aby se nějak hýbal, bylo nám vlastně jedno jak. Přišel s basketem. Začaly zápasy, výhry i prohry. Bavíme se o tom, že prohra je součást života, že chodit na trénink je součást disciplíny.

Co říká syn na to, že teď chcete být senátorem?

Cítím tam hrdost. Někdy mu doma chybím, protože už teď bývám část týdne v Praze – voláme si a těšíme se na sebe. Když je mu hodně smutno, říká: Tatko, já nikdy nechtěl, abys toho tolik dělal, protože jsi pořád pryč. Tak se to snažím vynahrazovat o víkendech.

Co manželka?

S tou jsem to diskutoval samozřejmě nejdříve, když mě Martin Kuba oslovil, jestli bych za ODS kandidoval do Senátu. Museli jsme si to vyřešit nejprve doma. Promyslet, co to bude znamenat pro naši domácnost. Radil jsem se taky s některými senátory, jak časově je funkce náročná, co všechno bych kvůli tomu musel opustit.

A vyšlo vám to.

Největší nepřítel lidí, kteří něco dělají, bývá čas. Ten bohužel nepřifouknete.

V červnu slavíte čtyřicítku – to je vůbec

doba, kdy se čas trochu zrychluje. Čekal jste na čtyřicítku, abyste mohl kandidovat do Senátu?

Martin Kuba věděl, že mám tyhle ambice, že chci jít dál. Když jsem o tom sám uvažoval, říkal jsem si, že v šestačtyřiceti bych to mohl zkusit. Martin mě předběhl. ODS v téhle oblasti neměla svého kandidáta, tak přišla nabídka. Hledali někoho, pro koho to nebude jenom práce, ale koho to bude bavit. Martin je cílevědomý, řekl bych, že velmi hrdý člen ODS. Má jasno, co jižní Čechy potřebují, obklopuje se lidmi, kterým může věřit, a kde vidí potenciál, že

budou makat. Má zvláštní dar motivovat k výkonům. Umí strhnout lidi.

Stojíte spíš za ODS, nebo za Martinem Kubou?

Jsem pravicově založený člověk, to je moje konstanta. Stejně tak, jako do konce života budu fandit Spartě, budu vždycky odeesák. Z některých rozhodnutí, jak dnes ODS v rámci koalice SPO-LU řídí tuto zemi, nejsem úplně šťastný a všímám si, jak si Martin Kuba hodně věcí dělá po svém. V tomhle směru jsem rád, že jsem v Martinově týmu.

Jste mimo jiné kolegové v Radě města Českých Budějovic. Když ODS přebírala radnici, nejčastěji se skloňovalo slovo „rozhýbat“. Už se to hýbe?

Býval jsem i opozičním zastupitelem, tak si můžu dovolit srovnávat. Ta změna je ohromná, hmatatelná. Někdy se mi zdá, že běžíme maraton sprintem. Když vidím Petra Maroše nebo Dášu Škodovou Parmovou, obdivuju, s jakým zápalem dokážou řešit problémy. To jsem v Budějovicích ještě nikdy nezažil. Ať se to týká dopravy, nebo sportu.

Sport je vaše doména.

Sport a sociální oblast. Nerad se motám do věcí, kterým nerozumím. Musím si to téma prožít. Nebudu kecat do vaření, když kuchyně není moje hřiště. A neinfiltroju se do politiky, já jí prostě žiju. Protože sedím na vozíku, mám zkušenost se sociální oblastí, a do sportu mluvím, protože ho přes dvacet let dělám. Jsem dnes předsedou Českého paralympijského výboru, sportovní politiku řeším dlouhé roky. Moje práce je z osmdesáti procent diplomacie. Bavíme se s politiky z dolní i horní komory parlamentu. Mám pocit, že dnes v Senátu není nikdo, pro koho by sport byl hlavní téma. Tak bych to chtěl být já. Někteří chlapi začínají kolem čtyřicítky blbnout. Já doufám, že mně se to vyhne – daleko radši bych svým přístupem a životním nastavením byl prospěšný téhle zemi. Pokud se to povede, budu v Senátu jednoznačně nejmladší.

Potřebuje podle vás politika dnes jiné formáty lidí než před dvaceti lety?

Mění se témata a mění se i politici. Prošli jsme si devadesátými lety, kdy se mohlo

všechno, potom přišla druhá éra, když jsme vstupovali do Evropské unie. Každá doba potřebovala svoje lidi, kteří v ní měli co říct. Ale jak běží čas, je i přirozená potřeba obměňovat obsazení lavic v parlamentu. Sám bych před deseti lety rozhodně neměl ve vrcholové politice co říct. Teď už to cítím jinak.

Jaký zlom vás přivedl do politiky?

Tenkrát jsem potřeboval pokrýt svoje potřeby – vysvětlovat, že s vozíkem potřebujete taky někdy sjet z chodníku, že stačí pár věcí a bude se tu hendikepovaným přece jen žít o něco lépe. Ze stejného důvodu vznikla moje firma, která vyrábí invalidní vozíky. Když tu není produkt, který by vám vyhovoval, musíte ho začít sám vyrábět. Začnete promýšlet, jak na to, aby byl kvalitní a dostupný včetně péče a servisu.

Někde jsem četl, že se na váš vozík čeká i dva roky.

To je přehnané, to tak určitě není. Při současném nastavení firmy jsme schopni vyrobit vozík do čtrnácti dnů, když budeme mít veškeré podklady a maxi-

mální součinnost zákazníka. Ale taky to tak často není. Poskytujeme zákazníkům servis i v tom smyslu, že jim pomáháme sehnat peníze na vozík. Stojí dejme tomu 150 tisíc, 40 tisíc vám pošle pojišťovna a zbytek si musíte sehnat po své ose. Tak se to někdy protáhne na čtyři měsíce. Je to dané tím, že neděláme sériovou výrobu. Se sériovkou bychom vyráběli na sklad a mohli vydávat do druhého dne, ale to, na čem stavíme úspěch firmy, je vozík na míru.

Co kus, to originál.

Stejně jako vám krejčí sejme míry na sako, potřebujeme my asi pětadvacet rozměrů. Vyžaduje to klienta na místě. Proto ta výroba někdy trvá: týdny, samozřejmě ne roky. Jedno z našich pravidel je jít na hranu zbytků potenciálu, které po sobě nechal hendikep - máte určitý talent nebo předpoklad pro něco, k čemu vám pomůže vozík. Sjedete s ním pak pohodlně třeba schody nebo si ho jednoduše složíte do auta. Zejména dámy pak bojují s každým kilem vozíku navíc.

Jak se po deseti letech změnila vaše pozice ve firmě?

Snažím se daleko víc delegovat. Dřív jsem si říkal, že si tohle musím udělat sám, protože to nikdo neudělá lépe, ale to dlouhodobě nejde. Učím se věřit. A pořád se nenudím. Když jsem zakládal firmu, pracoval jsem pro E.ON, měl dobrou pozici, firmu jsem budoval po nocích. V roce 2018 jsem si řekl, že buď budu kariérně růst v E.ONu a firma bude pořád žít trochu mimo mě, nebo do toho naskočím a věci budou tak, jak chci já. Všichni si tenkrát tukai na čelo a ptali se, jestli jsem se nezbláznil, protože z E.ONu se přece neodchází. Jsem rád, že jsem se tak rozhodl, dneska je tu firma se dvaceti zaměstnanci. Vozíky posíláme po celé Evropě.

Hejtmana Martina Kuby jsem se v rozhovoru pro toto číslo časopisu Barbar ptal, jaký kurz by si nastavil na své vítězství. Co na stejnou otázku odpovíte vy?

Já nikdy nesázel. Ale jdu do toho s tím, že to chci vyhrát. Dám na sebe ten nejlepší kurz, který bude napovídát, že stojí za to mi věřit - že tyhle volby do Senátu vyhraju.

“

Tenkrát jsem potřeboval pokrýt svoje potřeby - vysvětlovat, že s vozíkem potřebujete taky někdy sjet z chodníku, že stačí pár věcí a bude se tu hendikepovaným přece jen žít o něco lépe. Ze stejného důvodu vznikla moje firma, která vyrábí invalidní vozíky. Když tu není produkt, který by vám vyhovoval, musíte ho začít sám vyrábět. Začnete promýšlet, jak na to, aby byl kvalitní a dostupný včetně péče a servisu.

